

Jak se Baluška naučil lhát

Jedinou věcí vynikal Baluška nad všechny své spolužáky. Živým patriotismem. Byli sice jeho spolužáci též vynikajícími vlastenci, kteří jako Podskaláci hlubokou nenávistí hořeli vůči Smíchovákům, ale nikdo tak statečně nehájil barvy pravého břehu Vltavy jako Baluška. Když nastaly památné boje, opakující se rok od roku, když totiž Vltava zamrzla a oba národové mohli na sebe, když ulicemi šlo heslo, že jsou zas již „traufy“, tu Baluška kradl řemínky z bičíšťat kočím a hotovil praky. Jeho praky donášely také nejdál. Byl vždy první, který vrhl se na Smíchováky s hrozným proklínáním, s kapsami plnými kamení, a který, když záso-by střeliva došly, s řemenem s velikou přezkou hnál se na zděšené tlupy Smíchováků.

A pak došlo tedy na řemeny. Sám zajal Baluška jednou pět Smíchováků, které vedli pak vítězoslavně na svůj břeh do své rodné vlasti, do Podskalí. A vedli je v průvodu do dřevěných ohrad starého Podskalí a tam je za větrem šacovali. Zajetí Smí-

chováci šli jako oukropečkové, neboť věděli, že od tohoto strašlivého nepřítele, kterého vede Baluška, nemohou čekat slitování. Kořisti obyčejně mnoho nebylo, jen praky, jedna nebo dvě čtyřkrejcarové kudly, násadka, která se lepila na prsty (zvláštnost to krejcarová), půl dramky, krejcar, tři šrouby, hřebíky, řemen a svaté obrázky, které ti hodní dostali od pana katechety, než šli po škole na „traufy“. Nebyly považovány však za nějaké amulety, chránící před nepřítelem, vzali je s sebou do boje, aby si je ještě v bitevní čáře vyměňovali za gumu nebo barvičky. Nyní byli oloupeni o všechno.

Vyrabování stáli tu obklopeni nepřítelem, který jim spílal. Čekali truchlivě, kdy ještě dostanou na kalhoty. Dočkali se toho brzy, a když bylo po exekuci, naslinil Baluška inkoustovou tužku, slinou přetřel čela zajatců a jednomu po druhém, jak nejpěkněji dovedl, napsal na čelo těžko smazatelnou větu: *Smíchováci jsou smradi*.

Pak museli ještě políbit prapor podskalský, zhotovený ze spodničky Baluškovy sestry (krádež zpozorována u nich pozdě), a mohli jít domů ke svému národu, provázeni stráží podskalských bojovníků, která je po cestě týrala. Vedli je až k mostu, tam je pustili, ti se dali na útěk kolem výběrčího a podskalští bojovníci za nimi křičeli: „Nemají na most, pane strážníku! Nemají na most!“

Nepřítel si vedl podobně sveřepě vůči svým zajatcům a trýznil je také. Sám Baluška to poznal, když kdysi byl za Císařskou loukou zaskočen Smíchováky.

Neznali ho, byli to jen záškodníci, kteří táhnou za armádou a bojují na svůj vrub.

Hrubě se ho zeptali, odkud je. Mohl se tenkrát zachránit lhaním, ale Baluška byl hrdinný Mucius Scaevola a s ledovým klidem prohlásil důstojně:

„Já jsem Podskalák, smíchovští hnusové.“

Zneuctěn a vyšacován, obrán o všechno, vrátil se Baluška mezi své.

Vzali mu i katabonek. Kdo takový katabonek neměl, ten nedovede ocenit tu ztrátu.